

“Ο όσιος Πέτρος έζησε τρεφόμενος με βότανα και ουράνιο άρτο, δίχως σκεπάσματα κι ενδύματα”

/ [Αγιορείτικα](#)

Ένας από τους περιφημότερους ασκητές του αγιοτόκου Άθωνα. Κατά τούς βιογράφους του ήταν στρατιωτικός στό επάγγελμα και άνηκε στ' ανακτορικά τάγματα των «σχολαρίων».

Πολεμώντας κατά των Αράβων αιχμαλωτίσθηκε στη Μεσοποταμία και αλυσοδεμένος οδηγήθηκε στή φυλακή. Μέ θαυμαστό τρόπο απελευθερώθηκε από τούς αγίους Νικόλαο και Συμεών τόν Θεοδόχο και κατευθύνθηκε στή Ρώμη, όπου κι έγινε κατά τον πόθο του μοναχός.

Επιστρέφοντας στην Ανατολή, το πλοίο που τον μετέφερε σταμάτησε στον Άθωνα και ο όσιος εγκαταστάθηκε σε ερημικό τόπο, που του τον υπέδειξε η Θεοτόκος με τον άγιο Νικόλαο. Η Θεοτόκος είπε στον πρώτο γνωστό ασκητή του Όρους, Πέτρο, πως ο Άθωνας της δόθηκε από τόν Υιό της ως κληρονομιά, γιά να προστρέχουν όσοι θέλουν να υπηρετήσουν τόν Θεό απερίσπαστα. Η αγάπη της θα είναι μαζί μέ τούς πιστούς δούλους του Θεού και Η χαρά της μεγάλη, γιατί εδώ στο «Περιβόλι» της θα δοξολογείται συνεχώς το όνομα του Υιού Της. Θα δοξάσει το Όρος σε όλο τον κόσμο και όσους υπομείνουν τους πόνους της ασκήσεως θα τους αξιώσει μεγάλων χαρισμάτων, Η ιατρός, φρουρός και Κυρία του αγίου τόπου.

Έτσι ο όσιος Πέτρος με τή βοήθεια της Παναγίας κατοίκησε σ' ένα μικρό σπήλαιο, που σώζεται μέχρι σήμερα, μέ ναΐδριο και κελλί, μεταξύ Μ. Λαύρας και Καυσοκαλυβίων. Έζησε 53 χρόνια με αυστηρότατη και υπερθαύμαστη άσκηση, τρεφόμενος με βότανα και ουράνιο άρτο, δίχως σκεπάσματα κι ενδύματα, γιατί του είχαν φθαρεί, με πολλούς και διαφόρους πειρασμούς δαιμόνων. Σκεπάσματα του οι τρίχες του σώματος, τα μαλλιά της κεφαλής του, η μέχρι τα γόνατα γενειάδα του και φύλλα δέντρων. Κατά τους εγκωμιαστές του, η άσκηση του συνοδό συνεχή, είχε την προσευχή και η ξενιτεία του την απάθεια. Γιά σκέπη είχε τον ουρανό και γιά κλίνη τη γη. Υπόμενε όλα τα λυπηρά μεγαλόψυχα γιά τη μελλοντική δόξα των ουρανών.

Ένα χρόνο πριν από τον θάνατο του ο Θεός επέτρεψε να τον συναντήσει ένας κυνηγός, γιά να γίνει γνωστή στους κατοπινούς η ισάγγελη βιοτή του. Τόν επόμενο χρόνο, όταν ο κυνηγός επανήλθε με δύο μοναχούς, βρίσκει τόν όσιο κοιμηθέντα. Παραλαμβάνουν το σώμα του και το μεταφέρουν στις Φώκες της Θράκης, όπου έγινε πηγή αγιασμού και ιατρείας των ασθενών. Κατά μία νεώτερη εκδοχή ο τάφος του υπάρχει στη μονή Ιβήρων.

Τον βίο του έγραψαν ο μοναχός Νικόλαος ο Σιναΐτης κατά τόν 9ο αιώνα και ο άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς. Κανόνα συνέθεσε πρός τιμή του ο Ιωσήφ ο Υμνογράφος, ο οποίος αναφέρει περί εύωδίας του τιμίου λειψάνου του, και άλλη ακολουθία ο ιερομόναχος Διονύσιος Άγιαννανίτης⁷⁹.

Η μνήμη του τιμάται στίς 12 Ιουνίου.

Οι Άγιοι του Αγίου Όρους, Μοναχού Μωυσή Αγιορείτου, Εκδόσεις ΜΥΓΔΟΝΙΑ